CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PAOLO MENGOZZI
prezentate la 18 aprilie 2012 [1]

Cauza C-490/10

Parlamentul European
împotriva

Consiliului Uniunii Europene

„Acțiune în anulare — Alegerea dublului temei juridic al articolelor 337 TFUE și 187 TCEEA — Măsuri care intră în sfera atribuțiilor Uniunii în domeniul energiei, reglementate la articolul 194 TFUE și care necesită un singur temei juridic (articolul 194 TFUE)”

I — Introducere

1. Prin cererea depusă la 12 octombrie 2010, Parlamentul European solicită Curții să anuleze Regulamentul (UE, Euratom) nr. 617/2010 al Consiliului din 24 iunie 2010 privind informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții în infrastructura energetică din cadrul Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 736/96 [2] (denumit în continuare „regulamentul atacat”).

2. Pe fond, în cauză este necesară identificarea temeiului juridic corect al regulamentului atacat, având relevanță, pe de o parte, articolele 337 TFUE și 187 TEAEC, care constituie dispozițiile generale prevăzute de tratatele respective privind colectarea informațiilor și pe care se întemeiază regulamentul atacat, și, pe de altă parte, articolul 194 TFUE, introdus prin Tratatul de la Lisabona, care se referă la politica Uniunii în domeniul energiei și a cărui aplicare este solicitată de Parlamentul European.

3. Se pune problema de a stabili dacă în cauză trebuie să se aplice articolele 337 TFUE și 187 TCEEA, în temeiul cărora Consiliul hotărăște cu majoritate simplă, respectiv calificată, sau articolul 194 TFUE, care prevede utilizarea procedurii legislative ordinare și, prin urmare, conferă Parlamentului European competența de a participa la adoptarea actului în modul prevăzut pentru aplicarea acestei proceduri.

II — Cadrul juridic și istoricul cauzei

4. Domeniul colectării informațiilor cu privire la proiectele de investiții în diverse sectoare energetice a fost reglementat prin Regulamentul CEE nr. 1056/72 [3] din 18 mai 1972, modificat la rândul său prin Regulamentul CEE nr. 1215/76 [4] din 4 mai 1976, înlocuit în continuare prin Regulamentul nr. 736/96 din 22 aprilie 1996 [5].

1 — Limba originală: italiana.
2 — JO L 180, p. 7.
3 — JO L 120, p. 7.
4 — JO L 140, p. 1.
5 — JO L 102, p. 1.

5. La 17 iulie 2009, Comisia a înaintat Consiliului Uniunii Europene o propunere de regulament care viza înlocuirea Regulamentului nr. 736/96, indicând ca temeiuri juridice articolele 284 CE și 187 TCEEA.

6. La 1 decembrie 2009, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Comisia a adoptat o comunicare către Parlamentul European și Consiliu cu privire la consecințele intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona asupra procedurilor decizionale interinstituționale în curs de desfășurare [6].

7. În special, Comisia a prezentat propunerile în privința cărora modificările aduse de Tratatul de la Lisabona au determinat de asemenea o schimbare a temeiului juridic care nu s-a limitat la o simplă renumerotare a articolelor.

8. La 2 decembrie 2009, Comisia a comunicat că a considerat necesară doar o nouă numerotare a temeiului juridic al propunerii de regulament în cauză, care s-a bazat, așadar, pe articolul 337 TFUE și pe articolul 187 TCEEA.

9. La 24 iunie 2010, Consiliul a adoptat regulamentul atacat, invocând ca temei juridic articolele 337 TFUE și 187 TCEEA.

10. La 21 septembrie 2010, Comisia a adoptat Regulamentul (UE, Euratom) nr. 833/2010 de executare a regulamentului atacat [7] în scopul de a defini forma și celelalte caracteristici tehnice ale informării Comisiei cu privire la datele și informațiile referitoare la proiectele de investiții din domeniul energetic.

III — Concluziile părților și procedura în fața Curții

11. Parlamentul European, care a introdus prezenta acțiune, solicită Curții:

— anularea regulamentului atacat;

— obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

12. Consiliul Uniunii Europene solicită Curții:

— respingerea acțiunii;

— obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

13. Parlamentul European declară de asemenea că nu se opune unei decizii a Curții care, în cazul admiterii acțiunii, nu modifică efectele regulamentului atacat, în conformitate cu articolul 264 alineatul (2) TFUE. La rândul său, Consiliul formulează, în subsidiar, în memoriul său în apărare, cererea expresă ca, în cazul anulării actului contestat, să fie menținute efectele acestuia până la adoptarea unei noi măsuri.

14. Prin Ordonanța din 5 aprilie 2011, președintele Curții a admis intervenția Comisiei Europene și a Republicii Franceze în susținerea concluziilor Consiliului Uniunii Europene.

15. La data de 5 decembrie 2011, Curtea a solicitat părților să clarifice în scris dacă, în opinia lor, diferențele dintre procedurile prevăzute la articolul 194 TFUE și la articolul 187 TCEEA pot împiedica folosirea împreună a celor două dispoziții ca temeiuri juridice ale unui act al Uniunii.

6 — COM(2009) 665 final din 2 decembrie 2009.

7 — JO L 248, p. 36.

IV — Evaluare

16. Astfel cum s-a subliniat în memoriile respective, părțile principale și intervenienții nu sunt de acord cu privire la identificarea temeiului juridic corect pe care se bazează regulamentul atacat.

17. Potrivit Parlamentului European, trebuia să se menționeze articolul 194 TFUE, introdus prin Tratatul de la Lisabona, referitor în special la domeniul energetic, și trebuiau să fie respectate îndeosebi prevederile alineatului (2) al acestui articol, conform cărora, pentru adoptarea măsurilor necesare în vederea realizării obiectivelor prevăzute la alineatul (1), Parlamentul European și Consiliul hotărăsc în conformitate cu procedura legislativă ordinară, după consultarea Comitetului Economic și Social și a Comitetului Regiunilor.

18. Acest lucru se datorează faptului că regulamentul atacat era instrumentul necesar pentru atingerea obiectivelor politicii energetice a Uniunii, prin colectarea informațiilor cu privire la proiectele de investiții legate de infrastructura care trebuie realizată în acest domeniu.

19. Consiliul, susținut de Comisie și de Republica Franceză, susține, în schimb, că a ales în mod corect articolele 337 TFUE și 187 TCEEA, care recunosc Comisiei, pentru îndeplinirea sarcinilor încredințate, competența de a aduna toate informațiile necesare numai pe baza hotărârii Consiliului, deoarece era evidențiată o simplă activitate de colectare a informațiilor (deși în cadrul investițiilor în infrastructura energetică, inclusiv cea nucleară).

20. Soluționarea litigiului necesită, așadar, examinarea raporturilor dintre dispozițiile menționate, și anume articolele 194 TFUE, 337 TFUE și 187 TCEEA.

21. În primul rând, se vor analiza articolul 194 TFUE și articolul 337 TFUE, fiind dispoziții incluse în același tratat, apoi se vor compara articolul 194 TFUE și articolul 187 TCEEA.

A — *Cu privire la raportul dintre articolul 194 TFUE și articolul 337 TFUE*

22. Articolul 194 TFUE (a cărui formulare actuală rezultă din Tratatul de la Lisabona) este inclus în titlul XXI din tratat, referitor la energie, și prevede:

„În contextul instituirii și al funcționării pieței interne și din perspectiva necesității de a conserva și îmbunătăți mediul, politica Uniunii în domeniul energiei urmărește, în spiritul solidarității între statele membre:

a) să asigure funcționarea pieței energiei;

b) să asigure siguranța aprovizionării cu energie în Uniune;

c) să promoveze eficiența energetică și economia de energie, precum și dezvoltarea de noi surse de energie și energii regenerabile;

d) să promoveze interconectarea rețelelor energetice.

2. Fără a aduce atingere aplicării altor dispoziții ale tratatelor, Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, stabilesc măsurile necesare pentru realizarea obiectivelor prevăzute la alineatul (1). Aceste măsuri se adoptă după consultarea Comitetului Economic și Social și a Comitetului Regiunilor.

Acestea nu aduc atingere dreptului unui stat membru de a stabili condițiile de exploatare a propriilor resurse energetice, dreptului său de a alege diferite surse de energie și structurii generale a aprovizionării sale cu energie, fără a aduce atingere articolului 192 alineatul (2) litera (c).

[...]"

23. Acest articol este o normă prevăzută special pentru a reglementa politica Uniunii în domeniul energiei, constituind dispoziția generală de referință a acesteia.

24. Astfel cum rezultă de la alineatul (2) al articolului 194 TFUE, actele prin care se realizează obiectivele prevăzute la alineatul (1) al aceluiași articol trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

25. Caracterul general al articolului 194 TFUE reiese de asemenea din precizarea, cuprinsă în alineatul (2), că nu „aduce atingere celorlalte dispoziții ale tratatelor". Această precizare, asigurând aplicarea unor norme speciale care introduc proceduri diferite pentru adoptarea actelor în acest domeniu, presupune că procedura prevăzută la articolul 194 TFUE trebuie să aibă o aplicare generală.

26. La rândul său, articolul 337 TFUE (care, înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, era articolul 284 CE), inclus în partea a șaptea din TFUE, consacrată dispozițiilor generale și finale ale tratatului, prevede:

„Pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate, Comisia poate solicita și primi toate informațiile și poate proceda la toate verificările necesare, în limitele și condițiile stabilite de Consiliu hotărând cu majoritate simplă, în conformitate cu dispozițiile tratatelor."

27. Acest ultim articol, astfel cum rezultă și din includerea sa în dispozițiile generale și finale ale tratatului, este o normă de închidere, care poate fi definită în mod general, în sensul că, în cazul în care nu sunt aplicabile norme mai specifice, recunoaște existența unei competențe proprii a Comisiei de a colecta informațiile necesare pentru îndeplinirea funcțiilor atribuite prin tratate.

28. Articolul 337 TFUE trebuie, așadar, să fie citit în strânsă legătură atât cu celelalte dispoziții ale tratatului, fiind esențial pentru exercitarea diferitelor competențe recunoscute Uniunii, cât și cu posibilitatea Comisiei de a întreprinde acțiuni în temeiul normelor tratatului care îi atribuie sarcini specifice.

29. Astfel cum rezultă din expresia „în conformitate cu dispozițiile tratatelor" cuprinsă în articolul în cauză, „dreptul de a colecta informații este subordonat și accesoriu, în sensul că se consideră că Comisia își poate îndeplini în mod eficace sarcinile în aceste domenii dacă are acces la informații precise" [8].

30. Curtea de Justiție a afirmat, cu privire la articolul 213 din Tratatul CEE (căruia îi corespunde astăzi, în esență, actualul articol 337 TFUE), că acest articol poate constitui un temei juridic autonom pentru adoptarea unui act al Consiliului [9].

8 — Alineatul 23 din Concluziile prezentate de avocatul general Jacobs în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii din 9 noiembrie 1995, Germania/Consiliul (C-426/93, Rec., p. I-3723).

9 — Hotărârea Germania/Consiliul, citată la nota de subsol 8 (punctele 18 și 19).

31. În special, a fost recunoscută Consiliului [10] competența de a adopta un singur act normativ care reglementează competența Comisiei de a colecta informații relevante pentru mai mult de un domeniu de activitate, fără a-l constrânge să aprobe o serie de acte normative pe baza normelor aplicabile de la caz la caz.

32. Acest lucru se datorează faptului că informațiile obținute de Comisie cu referire la o anumită materie pot fi relevante în mai multe domenii și „ar fi cel puțin ilogic ca Consiliul să fie obligat să adopte o serie de acte privind colectarea informațiilor în conformitate cu norme de procedură diferite, în special pentru faptul că anumite tipuri de informații privesc diferite domenii de activitate ale Comisiei” [11].

33. Diferența dintre cele două dispoziții în cauză este că, în timp ce articolul 194 TFUE este o dispoziție generală numai în domeniul energiei, așadar are o competență care poate fi definită ca sectorială, întrucât se referă la o materie unică și integrală, articolul 337 TFUE poate fi aplicat ori de câte ori Comisia are autoritatea de a opera în conformitate cu tratatele.

34. Faptul că cele două dispoziții în cauză, deși prezintă amândouă un caracter general, au un domeniu de aplicare diferit poate determina apariția concretă a unui conflict între acestea atunci când un act vizează reglementarea dobândirii informațiilor în domeniul energiei, cum este cazul în prezenta cauză.

35. Acest conflict nu poate fi depășit recurgând la criteriul tradițional al rezolvării antinomiilor normative, potrivit căruia norma specială face derogare de la cea generală.

36. Astfel, acest criteriu funcționează în prezența unor dispoziții care reglementează aceeași materie, ce trebuie identificate în raport cu interesul juridic protejat, deosebindu-se prin faptul că prevederea specială subordonează anumitor norme o parte a materiei reglementate de prevederea generală.

37. În schimb, cele două articole în cauză au caracter general și obiect diferit, astfel încât nu se poate identifica o normă care are o natură specială față de cealaltă.

38. Nu este relevantă argumentarea Consiliului potrivit căreia clauza introdusă la alineatul (2) al articolului 194 TFUE, care nu aduce atingere celorlalte dispoziții ale tratatelor, ar permite aplicarea unor norme diferite în domeniul energetic, așadar ca *lex specialis*, și a articolului 337 TFUE, care ar putea fi astfel temeiul juridic al regulamentului atacat.

39. Astfel, această clauză de salvare se referă numai la dispozițiile care introduc o disciplină diferită de cea prevăzută la articolul 194 alineatul (2) TFUE, fiind destinate reglementării unor sectoare specifice ale domeniului energetic sau, oricum, a unor domenii diferite care au însă puncte de contact semnificative cu cel energetic, astfel încât nu permite să se facă ușor distincția între sectoarele respective [12], împrejurare care nu se regăsește în prezenta cauză [13].

10 — Însă înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și de introducerea procedurii legislative ordinare ca procedură generală de referință.

11 — Hotărârea Germania/Consiliul, citată la nota de subsol 8 (punctul 19), precum și punctul 24 din concluziile prezentate în aceeași procedură.

12 — De exemplu în domeniul mediului, articolul 192 alineatul (2) litera (c) TFUE, care este menționat în mod expres la articolul 194 alineatul (2) TFUE și permite adoptarea unor măsuri care afectează în mod semnificativ alegerea unui stat membru între diferite surse de energie și structura generală a aprovizionării sale cu energie. În plus, tocmai pentru că face derogare de la articolul 194 alineatul (2) TFUE, această dispoziție impune în mod semnificativ respectarea unei proceduri legislative speciale (Consiliul hotărăște în unanimitate după consultarea Parlamentului European, a Comitetului Economic și Social și a Comitetului Regiunilor), mult mai complexă decât cea prevăzută la articolul 337 TFUE.

13 — Consiliul menționează ca dispoziții speciale care ar face derogare de la sistemul prevăzut la articolul 194 TFUE și articolele 122 TFUE și 170 TFUE. În aceste cazuri însă, neaplicarea articolului 194 TFUE este determinată de diversitatea sectoarelor reglementate, având în vedere că articolul 122 TFUE privește politica economică și reglementează puterea Consiliului de a decide cu privire la măsurile corespunzătoare situației economice în cazul în care apar dificultăți grave în aprovizionarea cu anumite produse, în special în domeniul energetic, în timp ce articolul 170 TFUE se referă la domeniul rețelelor transeuropene și la contribuția Uniunii la crearea și la dezvoltarea rețelelor transeuropene în domeniile infrastructurilor transporturilor, telecomunicațiilor și energiei.

40. Având în vedere că în acest caz nu există o normă specială, trebuie, așadar, să se identifice precis temeiul juridic al regulamentului atacat, examinând, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, elementele obiective care pot fi supuse controlului jurisdicțional, care includ în principal conținutul și scopul [14].

41. Jurisprudența Curții a clarificat de asemenea că actul care vizează realizarea unui scop dublu sau care are o componentă dublă, în cazul în care oricare dintre aceste scopuri sau componente este principal sau predominant, trebuie să se bazeze pe temeiul juridic prevăzut de acesta din urmă [15].

42. Numai actul care urmărește simultan mai multe obiective, indisolubil legate, fără ca unul dintre acestea să aibă o importanță secundară și indirectă în raport cu celălalt, se poate baza pe temeiuri juridice diferite, relevante de la caz la caz [16].

43. În cauză trebuie să se aibă în vedere că, în primul rând, potrivit articolului 194 alineatul (2) TFUE, Parlamentul European și Consiliul hotărăsc în conformitate cu procedura legislativă ordinară atunci când trebuie să stabilească *măsurile necesare pentru realizarea obiectivelor* prevăzute la alineatul (1) al acestei prevederi, și anume cele ale politicii energetice a Uniunii.

44. Cu toate acestea, în cazul articolului 337 TFUE situația este diferită, întrucât acesta se referă la activitatea generală de colectare a informațiilor și de efectuare a verificărilor necesare efectuată de Comisie pentru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost încredințate, fără a impune ca măsurile adoptate eventual de Consiliu cu majoritate simplă să fie necesare realizării obiectivelor unei anumite politici a Uniunii.

45. Prin urmare, regulamentul atacat va intra în sfera de aplicare a articolului 194 TFUE în cazul în care acesta poate fi considerat, din cauza conținutului său și a scopurilor urmărite, una dintre „măsurile necesare pentru realizarea obiectivelor prevăzute la alineatul (1)” al articolului 194 TFUE [17], și anume un act esențial pentru politica energetică a Uniunii și pentru realizarea scopurilor acesteia.

46. Dimpotrivă, temeiul juridic corect al regulamentului atacat va fi articolul 337 TFUE în cazul în care activitatea de colectare a informațiilor nu poate fi legată direct de punerea în aplicare a obiectivelor politicii energetice a Uniunii și, prin urmare, nu poate fi calificată drept o măsură necesară pentru realizarea lor.

47. Trebuie să se evalueze, așadar, examinând textul regulamentului atacat, în special titlul și articolele care îl compun, dacă colectarea și comunicarea informațiilor în cauză este sau nu este necesară și strâns legată de realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE.

48. În primul rând, observăm că există unele articole ale regulamentului atacat despre care nu se poate considera că urmăresc obiectivele politicii energetice a Uniunii și nu sunt, așadar, necesare pentru realizarea acesteia.

14 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 11 iunie 1991, Comisia/Consiliul (C-300/89, Rec., p. I-2867, punctul 10), Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/Consiliul (C-338/01, Rec., p. I-4829, punctul 54), Hotărârea din 6 noiembrie 2008, Parlamentul European/Consiliul (C-155/07, Rep., p. I-8103, punctul 34), și Hotărârea din 3 septembrie 2009, Parlamentul European/Consiliul (C-166/07, Rep., p. I-7135, punctul 42).

15 — A se vedea în special Hotărârea din 30 ianuarie 2001, Spania/Consiliul (C-36/98, Rec., p. I-779, punctul 59), Hotărârea din 11 septembrie 2003, Comisia/Consiliul (C-211/01, Rec., p. I-8913, punctul 39), Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/Consiliul (C-338/01, citată la nota de subsol 14, punctul 55), Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Comisia/Parlamentul European și Consiliul (C-178/03, Rec., p. I-107, punctul 42), și Hotărârea din 8 septembrie 2009, Comisia/Parlamentul European și Consiliul (C-411/06, Rep., p. I-7585, **punctul 46**).

16 — *Ex plurimis* Hotărârea din 19 septembrie 2002, Huber (C-336/00, Rec., p. I-7699, punctul 31), Hotărârea din 12 decembrie 2002, Comisia/Consiliul (C-281/01, Rec., p. I-12049, punctul 35), și Hotărârea din 11 septembrie 2003, Comisia/Consiliul (C-211/01, citată la nota de subsol 15, punctul 40).

17 — Care, potrivit articolului 194 alineatul (1) TFUE, sunt garantarea funcționării pieței energiei și a siguranței aprovizionării cu energie a Uniunii, precum și promovarea economiei de energie, a eficienței energetice, precum și dezvoltarea de noi surse de energie și energii regenerabile și interconectarea rețelelor energetice.

49. Este cazul articolului 4, care menționează sursele informațiilor care urmează să fie trimise statelor în cauză (întreprinderile), al articolului 7, privind termenele pentru adoptarea dispozițiilor de punere în aplicare a regulamentului atacat, al articolului 8, care se referă la prelucrarea datelor, precum și al articolului 9, care se ocupă de protecția persoanelor fizice cu privire la gestionarea datelor cu caracter personal.

50. Aceste dispoziții trebuie considerate tipice pentru un regulament privind activitatea de colectare a informațiilor, având în vedere că folosesc la identificarea persoanelor care trebuie să le trimită și a responsabilului pentru prelucrarea datelor respective (Comisia), precum și a sistemului de protecție a datelor cu privire la persoanele fizice și a termenului de adoptare a dispozițiilor de punere în aplicare privind forma și celelalte caracteristici tehnice ale comunicării în cauză.

51. Titlul și următoarele dispoziții ulterioare ale regulamentului atacat sunt, în schimb, strâns legate de politica energetică a Uniunii, iar nu expresia unei simple activități de colectare a unor informații generale.

52. În primul rând, titlul menționează în mod explicit proiectele de investiții legate de infrastructura energetică din Uniunea Europeană, care sunt esențiale pentru a asigura funcționarea și securitatea aprovizionării cu energie a Uniunii.

53. Articolul 1 se referă la comunicarea datelor și a informațiilor cu privire la proiectele de investiții în infrastructură, în aproape toate domeniile energetice, iar acest lucru poate fi explicat doar prin necesitatea desfășurării unei activități de programare pe scară largă, menită să asigure funcționarea pieței de energie, securitatea aprovizionării cu energie a Uniunii și dezvoltarea energiilor noi și regenerabile.

54. Articolul 2 prezintă în continuare definiții care se referă în mod clar la necesitatea realizării acelorași obiective de la articolul 1, în special atunci când menționează organismul specific responsabil pentru pregătirea și aprobarea planurilor multianuale de dezvoltare a rețelei și de investiții în infrastructura energetică la nivelul UE.

55. Articolul 3 clarifică de asemenea că datele în cauză trebuie să fie comunicate, sub rezerva unor proiecte de transmitere transfrontalieră, în mod global și subliniază astfel că sunt destinate unei activități de programare la fel de complexe ca cea menționată anterior, care transcende simpla colectare a informațiilor generale și neagregate, astfel cum reiese și din referirea la organismul specific menționat la articolul 2.

56. În plus, articolul 5 definește conținutul comunicării informațiilor relevante în prezenta cauză în mod amplu și detaliat. Necesitatea de a obține date extrem de complexe și chiar observații pertinente cu privire la întârzieri sau la obstacolele întâlnite în realizarea proiectelor de investiții, manifestată astfel de această dispoziție, își găsește explicația cea mai rezonabilă în nevoia de a realiza obiectivele menționate la articolul 194 alineatul (1) TFUE.

57. Articolul 6 se referă la calitatea activității de colectare și comunicare a informațiilor și, chiar atunci când face referire la observațiile statelor membre, la publicarea în formă agregată a datelor și la analizele prevăzute la articolul 10 alineatul (3), menționează activități care sunt prea complexe pentru a se referi doar la o simplă obținere a unor informații generale care, în schimb, pot fi atribuite unei activități de programare mai structurate vizând realizarea obiectivelor politicii energetice a Uniunii.

58. Articolul 10 stabilește în sfârșit că, pe baza datelor și a informațiilor primite și, dacă este cazul, pe baza altor eventuale surse de date, Comisia transmite Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social european – și publică la fiecare doi ani – o analiză transsectorială a evoluției structurale și a perspectivelor sistemului energetic al Uniunii, care are drept scop:

a) identificarea unor posibile viitoare dezechilibre între cererea și oferta din domeniul energetic care sunt semnificative din perspectiva politicii energetice a Uniunii;

b) identificarea obstacolelor în calea investițiilor și promovarea celor mai bune practici pentru abordarea acestora;

c) creșterea transparenței pentru participanții pe piață și potențialii nou-intrați pe piață.

59. Acest ultim articol, care prevede efectuarea analizei transsectoriale menționate privind evoluția structurală și perspectivele sistemului energetic al Uniunii, se referă la un instrument complex de reelaborare a informațiilor în cauză, despre care trebuie să se considere că transcende simpla activitate de colectare a datelor și că este redactat în vederea realizării obiectivelor care vizează garantarea funcționării pieței de energie.

60. O evaluare a tuturor articolelor din regulamentul atacat menționat anterior, efectuată în lumina titlului acestuia și efectuată prin compararea și punerea în balanță a acestor dispoziții, arată că conținutul actului atacat nu vizează o activitate generală de colectare a unor simple informații, ci este necesar pentru realizarea obiectivelor politicii energetice a Uniunii.

61. Astfel, articolele 4, 7, 8 și 9, care nu sunt legate în mod direct de această politică și care privesc efectiv simpla activitate de colectare a informațiilor, îndeplinesc un rol accesoriu și secundar în economia regulamentului, întrucât au un caracter extrem de tehnic.

62. Aceste dispoziții nu califică într-un mod special regulamentul atacat, putând fi considerate norme tipice pentru orice act referitor la obținerea de informații.

63. Dimpotrivă, celelalte articole examinate (1, 2, 3, 5, 6 și 10), precum și titlul regulamentului atacat se caracterizează ca fiind elementele esențiale ale acestui act, având în vedere că definesc caracteristica principală a acestuia, și anume impunerea unei serii de activități complexe de colectare, de comunicare și de analiză legate în mod evident de o activitate structurată de programare practic în toate sectoarele și domeniile politicii energetice a Uniunii, care au drept scop realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE.

64. Rezultă că, la evaluarea regulamentului atacat, în vederea identificării temeiului său juridic corect, după analiza elementelor care îl compun menționate anterior, trebuie să se dea prioritate părții din acesta (titlul și articolele 1, 2, 3, 5, 6 și 10) care îl caracterizează în mod evident față de alte acte referitoare la colectarea de informații, deoarece definește în special obiectul acestuia (informațiile referitoare la investițiile în infrastructura energetică) și îl face instrumentul necesar pentru realizarea obiectivelor unei politici sectoriale a Uniunii, cum este cea energetică.

65. Mai puțin semnificative sunt celelalte dispoziții menționate (articolele 4, 7, 8 și 9), care, prin natura lor tehnică pronunțată, nu au un caracter de calificare și nu permit identificarea unei legături cu o anumită politică a Uniunii, dar s-ar putea încadra în orice regulament privind colectarea de informații.

66. Constatările anterioare și în special cele cuprinse la alineatul 64 sunt, de altfel, confirmate de analiza considerentelor care precedă dispozitivul regulamentului atacat.

67. În primul rând, subliniem că în considerentele (1), (5) și (15) se precizează, în esență, că informațiile în cauză trebuie să fie colectate pentru a permite Comisiei să își îndeplinească atribuțiile în domeniul energetic și să formuleze propuneri în ceea ce privește viitorul echilibru între cererea și oferta de energie, inclusiv prin identificarea eventualelor deficiențe în infrastructură și investiții, clarificând astfel că regulamentul atacat vizează garantarea funcționării pieței de energie.

68. În plus, din considerentele (2), (3) și (4) rezultă, în general, necesitatea de a garanta funcționarea pieței de energie și securitatea aprovizionării cu energie a Uniunii, precum și promovarea economiei de energie, a eficienței energetice și a dezvoltării de noi surse de energie și energii regenerabile, toate obiective ale politicii energetice a Uniunii, în sensul articolului 194 alineatul (1) TFUE.

69. Se confirmă, așadar, că regulamentul atacat are ca scop realizarea obiectivelor politicii energetice a Uniunii, iar nu o activitate generală de colectare a unor simple informații.

70. În ceea ce privește considerațiile prezentate anterior, nu putem să nu împărtășim afirmația Consiliului (susținut de Republica Franceză), potrivit căreia ar trebui să se excludă o legătură a regulamentului atacat cu obiectivele prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE, deoarece, în orice caz, singurul obiect al actului în cauză ar fi comunicarea informațiilor, astfel cum rezultă din faptul că articolul 1 și articolele 3-9 [18] s-ar referi doar la aspectele privind trimiterea datelor.

71. În acest sens, reamintind cele menționate deja, subliniem de asemenea că examinarea articolelor nu se poate limita la lectura lor formală și separată, fără a efectua o evaluare cuprinzătoare și coordonată a acestora.

72. Regulamentul atacat nu are ca obiect o colectare generală a informațiilor, ci informații cu caracter deosebit, precum cele privind investițiile în infrastructura energetică, care se încadrează într-un domeniu (energia) inclus în mod special în tratate.

73. Cu toate acestea, teza Consiliului tinde să ignore adevărata natură a informațiilor *de quibus*, în special conținutul lor specific, concentrându-se doar pe aspectul formal și necontestat al comunicării materiale a datelor, iar nu pe caracterul său de instrument în raport cu politica energetică a Uniunii.

74. Consiliul susține de asemenea că din examinarea articolului 10 din regulamentul atacat ar rezulta obiectivele specifice atribuite Comisiei, precum și procedurile cu privire la utilizarea și difuzarea acestor date, printre care în special prelucrarea informațiilor primite și realizarea analizei privind evoluția și perspectivele investițiilor în infrastructura energetică.

75. Aceste obiective ar reieși, într-un mod mai general, din articolul 17 TUE, în temeiul căruia Comisia promovează interesul general al Uniunii, prezintă propuneri, controlează aplicarea tratatelor și supraveghează aplicarea lor, precum și a măsurilor adoptate de instituții.

76. Scopul regulamentului atacat ar fi, așadar, potrivit Consiliului, de a permite Comisiei să dispună cu regularitate de date actualizate, creând un sistem uniform de colectare și transmitere a acestora în vederea realizării obiectivelor sale, „în măsura în care deținerea unor informații fiabile este esențială pentru ca Comisia să își poată desfășura activitatea” [19].

77. În acest sens, reamintim necesitatea unei analize cuprinzătoare a textului regulamentului atacat, care să nu fie doar formală, ci să permită identificarea scopului efectiv al acestuia printr-o evaluare coordonată a normelor, a considerentelor și a naturii informațiilor în cauză.

18 — Republica Franceză face referire de asemenea la considerentele (1), (5), (6), (7), (8), (9), (10), (12), (13) și (14).

19 — A se vedea punctul 17 din primul memoriu depus de Consiliu.

78. Pe baza acestei evaluări, scopul obținerii informațiilor *de quibus* este în mod clar, astfel cum am menționat deja, acela de a contribui la îndeplinirea obiectivelor prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE și nu este legat, în mod general, de articolul 17 TUE.

79. Prin urmare, trebuie să afirmăm că, atât în lumina conținutului, cât și a scopului regulamentului atacat, astfel cum rezultă dintr-o analiză a titlului, a articolelor și a considerentelor sale, actul în litigiu reprezintă o *măsură necesară* în vederea realizării obiectivelor politicii energetice a Uniunii, astfel cum sunt clarificate la articolul 194 alineatul (1) TFUE.

80. Acest lucru rezultă din faptul că obiectul regulamentului nu este obținerea unor informații cu caracter general, ci obținerea unor date și informații specifice privind infrastructurile energetice care, tocmai datorită particularităților lor, fac ca această activitate de colectare, spre deosebire de cele susținute de Comisie în memoriile sale, să fie o *condiție necesară* pentru realizarea tuturor intervențiilor ulterioare mai complexe necesare pentru realizarea obiectivelor menționate la articolul 194 alineatul (1) TFUE și pentru aplicarea concretă a politicii energetice a Uniunii, care este, așadar, scopul regulamentului atacat.

81. Consiliul însuși recunoaște implicit caracterul specific al informațiilor în cauză și legătura lor cu articolul 194 TFUE atunci când afirmă că acestea sunt necesare în cadrul unei politici stabilite de tratat și că regulamentul atacat este legat de o politică a Uniunii, în cauză cea a energiei [20].

82. Astfel, necesitatea acestor informații în cadrul politicii energiei nu constituie, spre deosebire de ceea ce a susținut ulterior Consiliul, „o condiție *sine qua non* pentru aplicarea articolului 337” [21], ci, dimpotrivă, este, astfel cum s-a subliniat deja la punctele 43-47 din prezentele concluzii, tocmai cerința prevăzută la articolul 194 alineatul (2) TFUE pentru adoptarea, prin recurgerea la procedura legislativă ordinară, a măsurilor vizând realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE [22].

83. Considerațiile prezentate anterior sunt susținute de faptul că, dacă s-ar admite teza Consiliului, s-ar reduce participarea Parlamentului European la procesul legislativ al Uniunii, contrar relevanței atribuite acesteia de jurisprudența Curții [23], și, în plus, nu s-ar ține cont de cea mai recentă tendință a Uniunii, care, prin Tratatul de la Lisabona, a instituit ca procedură legislativă ordinară procedura de la articolul 194 alineatul (2) TFUE, care prevede ca Parlamentul European să dețină o putere de participare deplină la exercitarea funcției legislative, iar cazurile (precum cel al articolului 337 TFUE) în care Consiliul adoptă regulamente cu majoritate simplă să fie definitiv reduse.

84. Celelalte argumente invocate de Consiliu, de Comisie și de Republica Franceză nu pot afecta concluziile prezentate deja pe baza conținutului și a scopului regulamentului atacat.

85. Acestea susțin în memoriile lor că, în cauză, deși regulamentul atacat este legat de domeniul energetic, acesta ar avea, în raport cu obiectul său principal, o influență indirectă și secundară privind politica respectivă, care ar reprezenta doar contextul, deoarece pentru a realiza direct obiectivele politicii energetice ar fi necesare măsuri mult mai extinse decât o simplă colectare a informațiilor.

20 — A se vedea punctul 29 prima parte din primul memoriu depus de Consiliu.

21 — A se vedea tot alineatul 29 partea finală din primul memoriu depus de Consiliu.

22 — Astfel, articolul 194 alineatul (2) TFUE prevede că „[f]ără a aduce atingere aplicării altor dispoziții ale tratatelor, Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, stabilesc *măsurile necesare* pentru realizarea obiectivelor prevăzute la alineatul (1). Aceste măsuri se adoptă după consultarea Comitetului Economic și Social și a Comitetului Regiunilor”.

23 — Curtea a precizat că participarea efectivă a Parlamentului European la procedura de aprobare a actelor, atunci când este prevăzută, este reflexul, pe plan comunitar, al unui principiu fundamental al democrației, în temeiul căruia popoarele participă la exercitarea puterii prin intermediul unei adunări reprezentative, această participare reprezentând un element esențial al echilibrului instituțional prevăzut de tratat: Hotărârea din 29 octombrie 1980, Roquette/Consiliul (C-138/79, Rec., p. 3333, punctul 33).

86. Această teză nu poate fi împărtășită deoarece, după ce s-a constatat, pentru motivele menționate anterior, legătura clară și necesară a legislației în cauză cu scopurile politicii energetice a Uniunii prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE și cu realizarea infrastructurilor energetice, trebuie exclusă posibilitatea ca regulamentul atacat să afecteze doar în mod indirect și incidental această politică.

87. Neîntemeiată este și constatarea că articolul 337 TFUE ar fi lipsit de orice efect dacă nu ar mai putea constitui temeiul juridic al actelor adoptate pentru a colecta informații în toate cazurile în care se examinează o politică sectorială a Uniunii.

88. Articolul 337 TFUE poate continua să fie aplicat ca temei juridic unic în afara cazurilor reglementate expres prin norme care, precum în prezenta cauză, prevăd recurgerea la procedura legislativă ordinară sau, oricum, la proceduri speciale, dar nu poate fi utilizat pentru a interveni într-un domeniu reglementat în mod complet și general prin dispoziții ale tratatelor care derogă de la procedura prevăzută de acestea.

89. Astfel, spre deosebire de ceea ce au afirmat Consiliul și Comisia, în prezenta cauză nu este în discuție competența Comisiei de a folosi în mod liber informațiile, obținute oricum în mod legal, și pentru îndeplinirea unor funcții (prevăzute de tratate) privind alte politici decât cele pentru care au fost obținute, ci obligația de a adopta actele care reglementează această competență de obținere pe baza temeiului juridic corect și, mai ales, a procedurii prevăzute de tratate atunci când se face referire la materii care fac obiectul unei reglementări complete în domeniu.

90. Nu poate fi împărtășită nici teza potrivit căreia articolul 337 TFUE ar fi un temei juridic suficient pentru regulamentul atacat, deoarece dispoziția imediat următoare din TFUE, articolul 338, care se referă la măsurile care trebuie adoptate pentru a elabora statistici în cazul în care este necesar pentru îndeplinirea activităților Uniunii, ar fi temeiul juridic adecvat pe care să se bazeze redactarea acestor statistici în toate domeniile, inclusiv cel al energiei.

91. Potrivit acestei abordări, întrucât articolul 338 TFUE face parte din dispozițiile generale și finale ale tratatului, acesta ar avea o sferă de aplicare generală care l-ar face aplicabil în toate domeniile de competență ale Uniunii. La aceeași concluzie ar trebui să se ajungă cu privire la articolul 337 TFUE, având în vedere situarea sa în cadrul dispozițiilor generale și finale ale tratatului și sfera de aplicare generală identică.

92. Indiferent de aspectul dacă articolul 338 TFUE este sau nu este relevant în prezentul litigiu, trebuie să fie confirmate, în primul rând, considerațiile prezentate deja potrivit cărora, atunci când o materie face obiectul unei reglementări complete a domeniului în tratate, normele respective reprezintă, în principiu, temeiul juridic corect al actelor care reglementează această materie, care trebuie să fie adoptate potrivit procedurii indicate de aceste din urmă dispoziții, dacă este cazul.

93. În plus, articolul 338 TFUE impune, spre deosebire de articolul 337 TFUE[24], recurgerea la procedura legislativă ordinară, la fel ca articolul 194 alineatul (2) TFUE[25].

94. Rezultă că, pentru statisticile privind energia, articolul 194 TFUE constituie temeiul juridic corect, eventual împreună cu articolul 338 TFUE, având în vedere că procedura pentru aprobare este identică și, prin urmare, nu s-ar putea constata nicio prejudiciere a poziției Parlamentului European.

24 — Având în vedere faptul că, în mod rezonabil, redactarea statisticilor este o activitate mult mai complexă decât colectarea informațiilor, care, dimpotrivă, constituie de obicei premisa celei dintâi.

25 — Republica Franceză subliniază, în susținerea tezei sale, că articolul 338 TFUE a fost identificat de Comisie ca temeiul juridic al Propunerii sale de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind conturile economice de mediu europene [COM(2010) 132 final din 9 aprilie 2010], în locul articolului 192 alineatul (1) TFUE, fără ca Parlamentul European să aibă nicio obiecție. Această considerație este neîntemeiată deoarece, în cazul în care a fost adoptată oricum procedura corectă, Parlamentul European nu ar avea niciun interes concret să exercite acțiunea.

95. Spre deosebire de cazul articolului 338 TFUE, articolul 337 TFUE nu ar putea fi indicat drept temei juridic împreună cu articolul 194 TFUE, deoarece potrivit jurisprudenței Curții, această soluție nu ar fi posibilă dacă cele două temeiuri juridice sunt incompatibile [26], cum este cazul în prezenta cauză și, în orice caz, coroborarea lor determină o încălcare a drepturilor Parlamentului European [27] (căruia nu i s-a permis să folosească competența sa de a participa pe deplin la exercitarea unei funcții legislative).

96. Așadar, concluzionând cu privire la raportul dintre articolul 194 TFUE și articolul 337 TFUE, propunem Curții să admită acțiunea și să anuleze regulamentul atacat.

B — *Cu privire la raportul dintre articolul 194 TFUE și articolul 187 TCEEA*

97. Articolul 187 TCEEA este cuprins în titlul V din acest tratat, care conține dispozițiile generale respective, și prevede:

„Pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate, Comisia poate solicita și primi toate informațiile și poate proceda la toate verificările necesare, în limitele și condițiile stabilite de Consiliu, în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat.”

98. În ceea ce privește raportul dintre articolul 187 TCEEA și articolul 194 TFUE menționat deja, amintim în primul rând considerațiile prezentate anterior cu privire la articolul 337 TFUE.

99. Trebuie adăugat, de altfel, că Tratatul Euratom conține unele prevederi speciale referitoare la energie care se încadrează în clauza de salvare prevăzută la articolul 194 alineatul (2) TFUE și care fac derogare, așadar, de la această normă doar pentru sectorul nuclear.

100. În special, articolul 41 TCEEA, împreună cu articolele 42-44 TCEEA, care stabilesc procedura, reglementează, în ceea ce privește prezentul litigiu, comunicările despre „proiectele de investiții privind instalațiile noi, precum și înlocuirile sau transformările care îndeplinesc criteriile de natură și importanță, definite de Consiliu [...]”.

101. Astfel de comunicări au, potrivit articolului 40 TCEEA, scopul de a încuraja inițiativa persoanelor și a întreprinderilor și de a facilita o dezvoltare coordonată a investițiilor acestora în domeniul nuclear și, din acest motiv, Comisia publică periodic programe cu caracter informativ, în special în privința obiectivelor de producere a energiei nucleare și a tuturor investițiilor care implică realizarea lor.

102. Dispozițiile TCEEA menționate anterior pot constitui în domeniul lor de competență [28], având în vedere caracterul lor special față de articolul 194 alineatul (2) TFUE, temeiul juridic al regulamentelor privind dobândirea informațiilor respective.

103. Articolul 187 TCEEA poate fi indicat, eventual, ca temei juridic ulterior și complementar, neprezentându-se probleme procedurale [29], având în vedere că, în sensul articolului 41 TCEEA, Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

26 — Cele două dispoziții prevăd două proceduri total diferite, având în vedere că, în conformitate cu articolul 194 TFUE, se aplică procedura legislativă ordinară, care recunoaște o putere de participare deplină în exercitarea funcției legislative a Parlamentului European și prevede recurgerea la majoritate calificată pentru Consiliu, în timp ce, în conformitate cu articolul 337 TFUE, Consiliul hotărăște cu majoritate simplă, iar Parlamentul European nu este implicat.

27 — Hotărârea din 11 iunie 1991, Comisia/Consiliul (C-300/89, citată la nota de subsol 14, **punctele 17-21), Hotărârea din 10-ianuarie 2006, Comisia/Parlamentul European și Consiliul (C-178/03, citată la nota de subsol 15, punctul 57**).

28 — Acestea privesc aceeași materie, și anume energia, dar un anumit sector al acesteia, cel nuclear, cu rezultatul că se aplică în speță regula conform căreia legea specială face derogare de la cea generală.

29 — În cazul articolului 187 TCEEA, Consiliul hotărăște cu majoritate calificată, în temeiul articolului 16 alineatul (3) TFUE, care, la rândul său, se aplică astfel cum se prevede la articolul 106a alineatul (1) TCEEA.

104. Nu se poate împărtăși teza Consiliului, a Comisiei și a Republicii Franceze potrivit căreia articolul 187 TCEEA ar fi, în schimb, norma generală pe care ar trebui să se întemeieze toată activitatea de colectare a informațiilor desfășurată de Comisie pentru a realiza obiectivele stabilite de Tratatul Euratom.

105. Potrivit acestei abordări, articolele 40-44 TCEEA ar avea un domeniu de aplicare mai restrâns decât articolul 187 TCEEA, deoarece, conform celor dintâi, întreprinderea în cauză ar trebui să notifice o singură dată informațiile referitoare la un proiect individual, în faza sa inițială.

106. Articolul 187 TCEEA ar trebui să fie utilizat, datorită domeniului său de aplicare mai larg decât cel al articolelor 40-44 TCEEA, dacă, precum în prezenta cauză, se solicită o trimitere periodică a datelor agregate, nu numai de către întreprinderile private, ci și de către statele membre, care nu urmărește numai dezvoltarea coordonată a investițiilor în domeniul nuclear, ci și utilizarea lor pentru fiecare analiză considerată de Comisie necesară sau oportună în cadrul atribuțiilor sale.

107. În acest sens, precizăm că dispozițiile articolului 187 TCEEA sunt legate în mod necesar, precum articolul 337 TFUE [30], de prevederile tratatelor care conferă Comisiei anumite competențe.

108. Prin urmare, articolul 187 TCEEA poate fi temeiul juridic al actelor adoptate în domeniul colectării informațiilor cu privire la investițiile în infrastructura din domeniul energiei nucleare, în locul articolului 194 TFUE, numai cu condiția să poată fi corelat cu dispozițiile Tratatului Euratom care fac derogare de la această normă în conformitate cu clauza de salvare prevăzută la articolul 194 alineatul (2) TFUE, astfel cum este cazul articolelor 40-44 TCEEA.

109. Articolul 187 TCEEA, în schimb, nefiind o normă specială față de articolul 194 TFUE, nu poate face derogare direct de la acesta din urmă, cu rezultatul că, în măsura în care în prezenta cauză se depășește domeniul de aplicare al articolelor 40-44 TCEEA, temeiul juridic corect al regulamentului va fi tot articolul 194 TFUE.

110. În speță, comunicarea informațiilor în cauză are, de fapt, un domeniu de aplicare mai larg decât cel al articolelor 40-44 TCEEA, deoarece se adresează statelor membre (cărora întreprinderile trebuie să le comunice informațiile), are un caracter continuu și privește, în cea mai mare parte, date agregate, iar nu proiecte individuale [31].

111. Aceasta clarifică faptul că informațiile în cauză nu urmăresc doar să facă cunoscute Comisiei proiectele individuale ale anumitor societăți, în termeni de investiții în domeniul nuclear [32], ci sunt și utile pentru obținerea unor date mult mai complexe destinate utilizării pentru realizarea obiectivelor de politică energetică prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE, cu rezultatul că acest din urmă articol este temeiul juridic cel mai adecvat.

112. De altfel, chiar admițând că regulamentul atacat are o componentă dublă, partea acestuia care poate avea ca temei juridic, în limitele menționate anterior, articolele 40-44 TCEEA (care ar putea fi coroborate cu articolul 187 TCEEA) nu este principală sau predominantă față de cea legată de articolul 194 TFUE.

30 — Menționăm, în acest sens, punctele 27-29 din prezentele concluzii.

31 — Astfel cum rezultă din articolul 3 alineatul (1) din regulamentul atacat, care prevede: „[...] statele membre sau entitatea delegată de acestea să îndeplinească această sarcină colectează toate datele și informațiile menționate în prezentul regulament, începând cu 1 ianuarie 2011 și, ulterior, la fiecare doi ani.
În 2011, care reprezintă primul an de raportare, și, ulterior, la fiecare doi ani, acestea notifică Comisiei datele și informațiile de proiect pertinente specificate în prezentul regulament. Această notificare se face în formă agregată, cu excepția datelor și informațiilor relevante referitoare la proiectele de transport transfrontalier [...]”.

32 — Anexa la regulamentul atacat menționează în mod expres, la punctul 3.1, centralele termice și nucleare ca tipuri de proiecte de investiții în cauză.

113. Prin urmare, regulamentul atacat ar trebui să aibă ca temei, în orice caz, în lumina jurisprudenței Curții menționate la nota de subsol 15 din prezentele concluzii, tot articolul 194 TFUE, care este temeiul juridic impus de scopul sau de componenta principală sau predominantă.

114. În sfârșit, Curtea a adresat părților [33] o întrebare privind posibilitatea de a utiliza articolul 194 TFUE împreună cu articolul 187 TCEEA ca temeiuri juridice ale regulamentului atacat în cazul în care procedurile prevăzute pot fi considerate compatibile în pofida diferențelor lor.

115. În această privință, menționăm că eventuala compatibilitate dintre cele două dispoziții nu are nicio relevanță dacă se consideră că articolul 194 TFUE este singura normă care trebuie aplicată pe baza considerațiilor expuse până acum.

116. Dacă însă se afirmă că regulamentul atacat are o componentă dublă sau un scop dublu și că nu se poate identifica componenta sau scopul predominante [34], chiar dacă procedurile în cauză erau compatibile între ele în mod abstract (ceea ce afirmă în răspunsurile lor Parlamentul European, Consiliul și Republica Franceză, nu însă și Comisia) [35], oricum în prezenta cauză ar fi trebuit să se urmeze procedura articolului 194 TFUE, având în vedere că articolul 187 TCEEA nu prevede participarea Parlamentului European.

117. Având în vedere toate acestea, regulamentul atacat nu putea fi adoptat de Consiliu utilizând ca temeiuri juridice articolele 337 TFUE și 187 TCEEA, în locul articolului 194 TFUE, fără a respecta procedura stabilită de această ultimă dispoziție.

118. Consiliul a solicitat în memoriul său în apărare menținerea, în cazul anulării, a efectelor regulamentului atacat până în momentul adoptării unui nou act. Parlamentul European nu s-a opus admiterii acestei cereri.

119. În sensul articolului 264 alineatul (2) TFUE, aplicabil și în cadrul Tratatului Euratom astfel cum se prevede la articolul 106a alineatul (1) TCEEA, Curtea, în cazul în care consideră că este necesar, precizează efectele actului anulat care trebuie să fie considerate definitive.

120. În prezenta cauză, subliniem că informațiile în cauză sunt utile la realizarea unor proiecte de investiții referitoare la infrastructuri energetice necesare pentru punerea în aplicare a politicii energetice a Uniunii. În special, acestea sunt fundamentale pentru o activitate viabilă de programare multianuală a intervențiilor.

121. În plus, deși a solicitat anularea regulamentului atacat, Parlamentul European nu s-a opus cererii Consiliului (la care a aderat și Comisia), afirmând că nu este contrar scopului actului în litigiu și instrumentelor alese în acest sens, considerate în ansamblul lor.

122. Considerăm, așadar, că există motive întemeiate, având în vedere importanța politicii în cauză a Uniunii și faptul că, în esență, contestațiile părților au privit doar alegerea procedurii de aprobare a regulamentului atacat, pentru ca efectele acestuia să fie menținute de Curte până la adoptarea unui nou act.

123. Propunem, așadar, Curții să admită acțiunea și să anuleze regulamentul atacat, menținând efectele acestuia până la adoptarea unui nou act.

33 — A se vedea punctul 15 din prezentele concluzii.

34 — Singura eventualitate în care ar putea exista, teoretic, un dublu temei juridic și s-ar pune, așadar, o problemă de compatibilitate a procedurilor.

35 — Consiliul hotărăște cu majoritate calificată atât în cadrul procedurii legislative ordinare, conform articolului 194 TFUE, cât și în cazul articolului 187 TCEEA. Diferența principală dintre cele două proceduri este că numai articolul 194 din TFUE prevede participarea Parlamentului European. În mod abstract, așadar, din punct de vedere strict formal și procedural și fără a lua în considerare natura actelor adoptate, compatibilitatea lor nu poate fi exclusă în totalitate.

V — Cu privire la cheltuielile de judecată

124. Considerăm că Consiliul, ca parte care cade în pretenții, trebuie să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, astfel cum a solicitat Parlamentul European.

125. În conformitate cu articolul 69 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, Republica Franceză și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

VI — Concluzii

126. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții să dispună după cum urmează:

„1) Anulează Regulamentul (UE, Euratom) nr. 617/2010 al Consiliului din 24 iunie 2010 privind informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții în infrastructura energetică din cadrul Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 736/96.

2) Menține efectele Regulamentului nr. 617/2010 până la intrarea în vigoare a unui nou regulament adoptat pe o bază juridică corespunzătoare.

3) Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

4) Comisia Europeană și Republica Franceză suportă propriile cheltuieli de judecată.”